

ΘΡΗΣΚΕΙΑ-ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Πρὸ ἡμερῶν ἀνέλαβε τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ὁ Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Δ. Αἰγινήτης. Τὸ ἐπιστημονικὸν κῶρος καὶ ἡ διεθνῆς αὐθεντία τοῦ κ. Δ. Αἰγινήτου εἶναι πασίγνωστα. Εἶναι ἐπιστημονικὴ κορυφὴ καὶ ἀποτελεῖ τίτλον τιμῆς διὰ τὴν Ἑλλάδα. Εἶναι λίαν παρήγορον ὅτι μέσα εἰς τὴν τόσῃ κοινωνικὴν καὶ θρησκευτικὴν σαπίλλαν τῶν ἡμυμαθῶν ἐπιστημόνων τῆς χώρας μας, ἐδόθη ἡ εὐκαιρία εἰς τὸν διαπρεπῆ αὐτὸν ἐπιστήμονα, ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν ὑπουργικῶν του καθηκόντων, νὰ βροντοφωνήσῃ τὸ ὅτι οὐδεμία ἀντίθεσις ὑπάρχει μεταξὺ Ἐπιστήμης καὶ Θρησκείας, ἀλλὰ τοῦναντίον μεγίστη ἁρμονία ἐπικρατεῖ μεταξὺ ἀληθοῦς Ἐπιστήμης καὶ Θρησκείας. Εἰς οὗτος ἐκ τῶν κορυφαίων ἀστρονόμων καὶ βαθύς ἐρευνητὴς τῶν θεικῶν ἐπιστημῶν, ἐν ὀνόματι τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης κατακεραυνοβολεῖ διὰ τῶν προγραμματικῶν του δηλώσεων τοὺς νάνους ἐπιστήμονας τοὺς διακηρύσσοντας ὅτι ἡ Θρησκεία εἶναι **ἀναχρονισμός, ὅπιον τοῦ λαοῦ καὶ ὅτι δὲν συμβιβάζεται μὲ «τις σύγχρονες ἀντίληψεις» τῶν Λουθηρῶν τῆς Ἐκπαιδεύσεως!**

Κατωτέρω παραθέτομεν ὀλίγας γραμμὰς αὐτολεξεῖ ἐκ τῶν δηλώσεων τοῦ κ. Αἰγινήτου ἵνα ἴδουν οἱ ἀναγνώσται μας ὅτι πλανῶνται οἰκτρῶς ἢ διαστρέφουν ἐπίτηδες τὴν ἐπιστήμην κακουροῦντες, οἱ διαλαλοῦντες, ὅτι αἱ θετικαὶ ἐπιστήμαι ἐκήρυξαν εἰς χρεωκοπίαν τὴν Θρησκείαν.

«...Πρέπει νὰ ἐνισχύσωμεν τὸ θρησκευτικὸν τοῦ λαοῦ αἶσθημα διὰ τῆς μορφώσεως Κλήρου εἰς τὸ ὕψος τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς του, διὰ τῆς μορφώσεως διδασκάλου μὲ πίστιν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐδραιωθῇ ἡ πίστις τοῦ λαοῦ πρέπει νὰ διδαχθῶν πρῶτοι αὐτοὶ **ὅτι ὁ ὕλισμός δὲν εἶνε ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια.** Δι' ὅλα σχεδὸν τὰ ὑπέροχα τοῦ κόσμου πνεύματα ὁ ὕλισμός ἐχει πλέον ὀριστικῶς χρεωκοπήσει. Αἱ

γίνεσθε κοινωνικώτεροι. Σοσιαλισταὶ ἀρχηγοὶ γίνεσθε χριστιανικώτεροι! Εἶθε ὁ βίος καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ Ἐσταυρωμένου νὰ χρησιμεύσῃ διὰ πάντας τοὺς Σοσιαλιστάς ὡς τηλαυγῆς φάρος ἐν τῷ τραχεῖ δρόμῳ πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ ἀκανθαδεστάτου καὶ ὀπωσδήποτε ἄλλως ἀνεπιλύτου κοινωνικοῦ προβλήματος.

Γ' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Μαρκ. 8.35.

Εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Γ' Κυριακῆς τῶν νηστειῶν ἐκτίθενται ὑπὸ τοῦ γλυκυτάτου Ἀρχηγοῦ μας Ἰησοῦ ἡ μεγίστη σπουδαιότης τῆς ψυχῆς καὶ τὰ πρὸς σωτηρίαν αὐτῆς μέσα. Πάντες καλοῦνται πρὸς σωτηρίαν ἀλλὰ δὲν ὑποχρεοῦνται ἵνα διὰ τῆς βίας ἀκολουθήσουν τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν τῆς πίστεως ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, λέγει, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθήτω μοι. Εἰς τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις περιλαμβάνονται τὰ μέσα δι' ὧν δύναται νὰ σωθῇ πᾶς πιστὸς ὡς καὶ τὸ μέσον ποῦ μεταχειρίζεται ὁ Κύριος ἵνα ἐλκύσῃ πρὸς ἑαυτὸν τοὺς ὀπαδοὺς του. Οὐδένα βιάζει. Οὐδένα ὑποχρεώνει. Οὐδένα ἀναγκάζει. Τοὺς πάντας ἀφίνει ἵνα ἐλευθέρως ἀποφασίσουν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν ἢ ὄχι. Ἄν καὶ ἠδύνατο καὶ ἐδικαιοῦτο καὶ ὡς δημιουργὸς καὶ Κύριος ἀλλὰ καὶ ὡς Ἀναδημιουργὸς καὶ Λυτρωτὴς ὡς ἐξαγοράσας ἡμᾶς μὲ τὸ πολῦτιμον

θετικαὶ ἐπιστήμαι ἄγουν ἤδη εἰς τὸ ἀσφαλὲς συμπέρασμα τῆς ὑπάρξεως Θεοῦ. Ὅστε καθ' ἣν στιγμήν καὶ αὐτοὶ οἱ φανατικώτεροι τῶν ὕλιστῶν ἀναγκάζονται ὑπὸ τῆς ὑγιοῦς ἐπιστήμης νὰ ὁμολογήσουν ὅτι ἀδυνατοῦν σοβαρῶς ν' ἀντικρούσουν τὸ ζήτημα τῆς ὑπάρξεως Θεοῦ καὶ ψυχικῶν φαινομένων, ἢ θρησκεία δὲν εἶναι ἀπλῶς χρήσιμος διὰ τὸν λαὸν ἀλλ' ἀπαραιτήτως σύμβουλος καὶ παρήγορος ὁδηγὸς δι' ὅλους, μικροὺς καὶ μεγάλους, ἰσχυροὺς καὶ ἀσθενεῖς, ἀμαθεῖς καὶ σοφοὺς. Τὸ ὄνειρον τῆς αὐτομάτου δημιουργίας τῆς ζωῆς, διελύθη ἤδη ὀριστικῶς καὶ ἀναμφισβητήτως. Ὁ ἄνθρωπος ἤδη θεωρεῖται καὶ εἶναι πράγματι μέγα καὶ καταπληκτικὸν θαῦμα τὸ ὁποῖον μόνον ἡ ζωογόνος πνοὴ ἐνὸς Θεοῦ θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκτελέσῃ....» Ἴδου ὀλίγοι ἐπιστημονικοὶ μαργαρίται οἷτινες ἀποστομώνουν τοὺς ἀπίστους καὶ ἐμψυχώνουν τοὺς ψυχροὺς περὶ τὴν πίστιν καὶ οἷτινες θὰ νομίξῃ τις ὅτι ἐξηλθον ἐκ τοῦ στόματος διαπρεποῦς ἱεροκήρυκος, ἐν ᾧ πράγματι ἐξηλθον ἐκ τοῦ στόματος τοῦ διαπρεπεστέρου ἐν Ἑλλάδι ἀντιπροσώπου τῶν θεικῶν Ἐπιστημῶν! Τί εἰς ταῦτα ἔχουν ν' ἀπαντήσουν οἱ πιδηκάνθρωποι καὶ νάνοι ἡμειπιστήμονες καὶ τὰ ἀνήθηκα ὄντάρια καὶ οἱ τῆς ὑγιοῦς Ἐπιστήμης καὶ ἀληθείας διαστρεβλωταί;

αἷμά Του νὰ μᾶς ἐξαναγκάσῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν ἐν τούτοις σέβεται αὐτὸς Θεὸς ὢν τὴν ἐλευθερίαν τῶν.....πλασμάτων του καὶ μάλιστα τῶν τόσον ἀσεβῶν καὶ ἀνηθικῶν ἐν πολλοῖς πλασμάτων του. Ἄλλ' ἄφ' οὗ ἄπαξ ἀποφασίσωμεν νὰ τὸν ἀκολουθήσωμεν πρέπει νὰ συνάψωμεν μετ' Αὐτοῦ συμβόλαιον (ὅπερ γίνεται κατὰ τὴν ὥραν τοῦ Βαπτίσματος) ἐν τῷ ὅποίῳ νὰ περιλαμβάνονται αἱ ἐξῆς τρεῖς ρη-τραί. Α' Ν' ἀρνηθῶμεν τὸν παλαιὸν τῆς ἁμαρτίας καὶ διαφθορᾶς ἄνθρωπον, νὰ ἀποκόψωμεν τὰς κακὰς ροπὰς τὰς ἀντιστρατευομένας εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, νὰ θρασύσωμεν τὰ δεσμὰ τῆς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν δουλείας, νὰ ἐκκλίνωμεν ἀπὸ τοῦ κακοῦ καὶ νὰ ποιήσωμεν τὸ ἀγαθόν, ν' ἀποθάνωμεν ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἁμαρτίαν νὰ τὴν μισήσωμεν ἀρνούμενοι τὸ ἴδιον θέλημα καὶ θέλοντες μόνον ὅτι ὁ Θεὸς θέλει κλπ. δηλ. ἐν τῇ ζωῇ μας νὰ ἀντιγραφῆται ὁ Κύριος ὅστις εἶπεν ἐν Γεθσημανῇ «**Ἄλλ' οὐχ' ὡς ἐγὼ θέλω Πάτερ ἀλλ' ὡς Σὺ**». Ἄλλ' ὁ κατὰ τῆς ἁμαρτίας ἀγὼν προϋποθέτει καὶ ἐμπόδια καὶ θλίψεις, καὶ παγίδας, κλπ. καὶ διὰ τοῦτο προσθέτει Β' καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ δηλ. νὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασιν ὅτι ἔχει νὰ παλαίῃ καὶ δὴ νομίμως διότι «**οὐδεὶς στεφανοῦται ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ**» καὶ τῷ νικῶντι δώσω τὸν στέφανον, νὰ καθίσῃ ἐκ δεξιῶν κ.λ.π.» «**Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ (τῆς διαφθορᾶς) θλίψεις ἔχετε ἀλλὰ θρασείτε ἐγὼ γὰρ νενίκηκα τὸν κόσμον**». «**Διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν**» κλπ. Ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἄηρ γίνεται δυνατώτερος ὅσον πιέζεται, τὸ ὕδωρ ἀνέρχεται ὅσον πιέζεται, τὸ πῦρ αὐξάνει ὅσον περισσοτέραν ἀντίστασιν ἀπὸ ξύλα εὐρίσκει, οὕτω καὶ ὁ χριστιανὸς διὰ τῶν θλίψεων πιεζόμενος ἀνέρχεται εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ ὅσον περισσοτέρον πιέζεται....Εἶναι νόμος φυσικὸς καὶ ἀπαράβατος ἢ βία νὰ γεννᾷ τὴν ἀντίδρασιν. Τέλος ἄφ' οὗ οὕτω προπαρρασκευασθῆ τότε ἄς χωρήσῃ καὶ εἰς τὸ Γ' μέσον τῆς ψυχικῆς σωτηρίας δηλ. νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Κύριον. Δὲν ἔμπορεῖ νὰ φθάσῃ κανεὶς εἰς τὸ τρίτον τοῦτο στάδιον ἂν δὲν προηγηθῶν τὰ ἄλλα δύο πρῶτα, ἢ ἂν ἀποτόμως πηδήσῃ..... θὰ συντριβῆ, ἢ θὰ νομίξῃ ὅτι εἶναι ἐν τάξει ἐν' ᾧ θὰ ἦναι ἐν ἀταξία ὡς ἀτυχῶς συμβαίνει μὲ τοὺς πλείστους ἐξ ἡμῶν ποῦ ζητοῦμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ Ω πρὶν πατήσωμεν εἰς τὸ Α τῆς χριστιανικῆς ζωῆς καὶ γνώσεως. Μόνον

οὕτω ὀλισθηθέντες θὰ κατορθώσωμεν νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν πρὸς τὸ ὅποῖον ὡς γνωστὸν δὲν ἀντιπαραβάλλεται οὐδέν.....

ΣΤΗΛΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΦΕΒΡΩΝΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐν ᾧ τὸ κοράσιον ἐφαλλεν οὕτω, πάντες οἱ ἐν τῇ αἰθερῷ εὐρισκόμενοι ἔπαυσαν τὰς ταραχώδεις αὐτῶν φωνάς, ὅπως ἀκούσασιν τὸ γλυκὺ ἄσμα τῆς νεανίδος. «**Δυστυχῆς κοράσιον!** εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος, ἀποθνήσκει ἐκ τοῦ φύχου καὶ πιθανὸν ἐκ τῆς πείνης. Δὲν δύναμαι νὰ βλέπω τοὺς μικροὺς αὐτῆς πόδας γυμνοὺς». Καὶ λέγων ταῦτα ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸ πλησίον ὑποδηματοποιεῖον, ὅπως ἀγοράσῃ ἐν ζεύγος ὑποδημάτων, τὸ ὅποῖον ἀμέσως ἐπρόσφερεν εἰς τὴν μικρὰν κόρην. Ἀκολούθως ἤρχισε μεταξὺ αὐτῶν ὁ ἐξῆς διάλογος.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Φεβρωνία, Κύριε.

— Ποῦ ἔμαθες τὸ ἄσμα, τὸ ὅποῖον ἐφαλλες πρὸ δολιγίου;

— Εἰς τὸ Κυριακὸν σχολεῖον, ἐνθα διδάσκειται τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ ἡ Κατήχησις.

— Βλέπω ἡμῶς ὅτι ὁ βοσκὸς ὅπως λέγεις εἰς τὸ ἄσμα σου, σὲ μεταχειρίζεται κάπως αὐστηρῶς, καὶ οὐ πεινᾷς, κρυώνεις καὶ εἶσαι ἄνευ ὑποδημάτων.

Ἐνῷ ἔλεγε ταῦτα, ἡ Φεβρωνία ἐχαμήλωσε τὸ βλέμμα καὶ κί ὠχραὶ αὐτῆς παρεῖαι ἔγειναν πορφυραῖ. Ὅτε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἐσιώπησεν, ἤνοιξε τοὺς δεδακρυσμένους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπε:

— Νομίζω πῶς ὁ Κύριος ἀστειεύεται. Ἡ καλή μου μήτηρ μοῦ εἶχεν ἀναγνώσει μίαν φορὰν ἐν τῇ ἱερᾷ Γραφῇ ὥρασαν τινὰ ὑπόσχεσιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ὅποῖαν πολὺ ἐπεθύμουν νὰ σᾶς ἀναγνώσω.

Ἀκούσας ταῦτα ὁ Θεόδωρος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ Εὐαγγέλιον ἐνθα ἀνέγνωσε τὴν ἐξῆς περικοπήν: «**Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν, τί φάγητε· μὴδὲ τῷ σώματι τί ἐνδύσασθε· ἡ ψυχὴ πλεῖον τι ἐστὶ τῆς τροφῆς καὶ τοῦ σώματος τοῦ ἐνδύματος. Κατανοήσατε τοὺς κόρρακας, οὐκ οὐ σπεύρουσιν, οὐδὲ θερίζουσιν οἷς οὐκ ἔστι ταμειον οὐδὲ ἀποθήκη, καὶ ὁ Θεὸς τρέφει αὐτούς· πόσῃ μᾶλλον ὑμεῖς διαφέρετε τῶν πτηνῶν; Κατανοήσατε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ, πῶς αὐξάνει οὐ κοπιᾷ, οὐδὲ νήθει· λέγω δὲ ὑμῖν, οὐδὲ Σολομὼν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιέβαλετο ὡς ἐν τούτων... Καὶ ὑμεῖς μὴ ζητεῖτε τί φάγητε ἢ τί πίητε καὶ μὴ μεταωρίζασθε. Ἐὰν γὰρ πάντα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου ἐπιζητεῖ· ὑμῖν δὲ ὁ πατήρ οἶδεν ὅτι χρῆζετε τούτων· πλὴν ζητεῖτε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν**». (Λουκ. 16' 22-31). Δὲν εἶναι, κόρη μου, ἡ ὑπόσχεσις αὕτη, περὶ τῆς ὁποίας λαλεῖς;

— Μάλιστα, κύριε.

Ἐν τούτοις ἐπανέλαβεν ὁ Ἀλέξανδρος, δὲν εἶναι ὁ Θεὸς ὅστις σὲ προφυλάττει ἐκ τοῦ φύχου καὶ τῆς βροχῆς καὶ σοὶ δίδει τὰ ὑποδήματα ἄτινα φέρεις.

— Αὐτὸς ἡμῶς μοὶ ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν νὰ ἐξέλθω ἐκ τοῦ οἴκου μου τὴν ὥραν ταύτην καὶ μὲ αὐτὸν τὸν